

„Če bi vedela, da bi mi bil moj mož nezvest! — tega ne bi prenesla nikdar!“

„Ko bi ji povedala,“ mi je prišla misel, — a prikimala sem in dejala:

„Res — hudo je.“

„Sicer pa,“ je povzela spet ona, „žena je vendarle prva. Čeprav bi imel drugo, vendar sem jaz tista, ki sem prva pred svetom, ki imam pravice do njega, ki mu vodim dom in je navezan name.“

Že me je bolela glava in zdelo se mi je, kakor bi ona vedela, kakor bi ji bil povedal.

„Pa nemogoče,“ sem si govorila, „sicer bi je ne bil privedel semkaj!“

Besede so zastajale, potem je vstala in dejala:

„Upam, da se še vidiva in se bova razumeli. Koliko časa ostanete še tu?“

„Jutri se odpeljem.“ Besede so se oglasile same od sebe.

„Jutri že? Potem srečno pot!“

„Hvala.“

(Konec prihodnjic.)

MIRAN JARC:

V MAJU.

Mehko valujejo misli ko travne bilke,
ki preko njih drsijo večerni dihi
nagajivo, da bi zbudili v srcu
lahno speča hrepenenja...

Že so se v duši zbudili ptički — spomini
in poleteli do grmov ob vodi tihotni:
tam še vse nekdanje ljubezni čaka
ko nekoč ob majskih večerih.

